Не дивись, не дивись так на мене ти вперто й завзято,
перестань, перестань, о молюсь, перестань!
О чому, о чому і мене, і тебе, о чому нас проклято,
щоб ішли я і ти, вдвоє ми, на землі й неба грань?

О замкни, о замкни хоч на хвильку одну це страшне, срібне око!
О засунь ти його, я благаю, зіницями хмар!
Не свердли, не верти аж наскрізь, аж до дна не вбивайсь так глибоко!
Відійми твій сліпучо-лискучий, отруйливий чар!

Не чаруй, не чаклуй, бо коли вже мене, лиховісний, пристрінеш,
на найвищий з усіх разом вийдемо шпиль, понад Всесвіту твань,
а тоді на все горло я вигукну, низу побачивши ріні,
й звідціля впадемо назадгузь шкереберть, наче яблука два.